

ριζικής ποίησης: μια παθητικότατα συνθεμένη εικόνα σπαρταριστής ζωής, γυναικειάς, μια καταπληχτικά υπεύθυνης και ώριμης σε κάθε της εκδήλωση, που να μη μας ανυψώνει *ακόμη* στους μεταφυσικούς χώρους της απόλυτης αισθητικής απόλαυσης, όπως π.χ. πολλά κομμάτια από τα κείμενα του Σεφέρη, του Ελύτη, του Γκάτσου, μας δίνει όμως την ποίηση σαν πρώτη αναπνοή, σαν αυθόρμητη κραυγή γιομάτη ουσία, σα ρυθμικό παλμό σπλάγχων που δε χαίρονται μονάχα τη φυσική λειτουργία τους, μα που κυοφορούνε μέσα τους ένα καθολικότερο αίσθημα ζωής και μια κεντρική ικανοποίηση από το ζεστό, αχαλίνωτα ερωτικό και μαζί τρυφερότατα μητρικό αγκάλιασμα όλων όσων χορταίνουνε την ψυχή όταν η ψυχή γίνεται χέρι κι ακουμπά με εμπιστοσύνη και ηδονή στο δέρμα της γης.

[...] Εδώ, ένα παράξενο φως ηδονής φέρνει πολύ κοντά μας κάθε αντικείμενο που σταματάει τη ματιά της Ανδρέου· σχεδόν το σφιχτοδένει με την καρδιά μας· και αισθανόμαστε να φυσάει ένας λιγοθυμισμένος αγέρας, όπως φυσούσε κάποτε στην ποίηση της Ανατολής, όμως κατάβαθα νοτισμένος από το διεγερτικό άρωμα της σύγχρονης αισθησιακής εμπειρίας που τείνει, ξανασυνθέτοντας τα ερείπια του πλατωνισμού του κατεδαφισμένου από τον Φρόντ, να θεμελιώσει έναν καινούριο ναό, αρκετά ιδεατό για να περικλείσει μέσα του το είδωλο ενός θεού και πολύ ανθρώπινο για να ανεχτεί στον ιερό του χώρο τη φυσική λειτουργία της ανθρώπινης αγάπης.

Τα Νέα Γράμματα, Ιούλιος 1944, τεύχ. 4, σ. 321-322

Υπερβολικός ο Καραντώνης; Προτιμώ να μη δώσω απάντηση, αλλά να παρατηρήσω ότι στις ανασκοπήσεις που έκανε αργότερα ο κριτικός της αποκαλούμενης γενιάς του Τριάντα, στην οποία πρέπει χρονικά (και γενεαλογικά) να συμπεριλάβομε την Ανδρέου, δεν την ανέφερε καν. Ωστόσο, παραμένει το γεγονός ότι η ποίησή της είχε κάνει (και σωστά) αίσθηση για την ερωτική τόλμη της και την εκφραστική ελευθερία της. Μάλιστα ένας νέος συγγραφέας, ο Σταύρος Βαβούρης, με τη νεανική του φιλοκαλία την κρίνει πολύ ευνοϊκά: θα το συναντήσομε σε επόμενες σελίδες.

Η πεζογραφία

Θεωρώντας ότι για τους πεζογράφους του Μεσοπολέμου, που συνεχίζουν να εκδίδουν τα έργα τους στα χρόνια της Κατοχής, έχουμε ήδη πάρει μια ικανοποιητική γεύση του έργου τους σε προηγούμενες σελίδες της παρούσας εργασίας και διαπιστώνοντας ότι τα έργα που δημοσιεύουν στην Κατοχή, σε γενικές γραμμές, συνεχίζουν την πεζογραφική γραφή που οι ίδιοι διαμόρφωσαν στον Μεσοπόλεμο (μολονότι κάποια έργα τους είχαν παρα-

